

Sobre històries verídiques

Un relat de: [Ari Garrido](#)

Sonaven sorolls de plats a la pica i una música gastada sonava de fons, il·luminant de colors una cuina vulgarment gris, un lloc com qualsevol altre del pis on vivien. Allí es podien comptar nombrosos flaires deliciosos: les galetes caseres mesclades amb unes notes de safra, fruit del resultat d'una bona paella casolana. I quina fam! Els ulls es desfeien en mostres de gratitud plens d'aigua salada. Ambient concentrat de baf per tot arreu, sense dubte, el dinar prometia un bon àpat.

Algú va obrir la finestra que donava fora al carrer, l'extractor no era suficient aliat. Feia calor, una calor pròpia d'un típic dissabte a l'estiu. De sobte, un olor a cremat ressonà estrepitosament a les narius acostumades a flaires més dolços.

-I això?-pregunta una veu una mica allunyada de la cambra.

-Deu ser la tia. Que et jugues que se li ha tornat a cremar el dinar?- contesta l'altra veu amb sornegueria.

-Altra vegada? Ja en són tres des que va comprar el nou forn.

-Buf! fill, però que encara no saps quina mena de tia tens?- replica la mare enfeïnada en trobar la millor forma per tallar un enciam.

Ambdós arrufen el nas: l'olor de fum provoca alguna tos sobtada. I es trenca un silenci:

-Mira!

Un fum negre trepava per la finestra i penetrant-hi, volia guanyar terreny als inquilins d'aquella cuina.

-Què..?

-Socors! Socors!- se sent l'espaiardiment d'algú sota seu.

Ell s'aproxima a l'escala de la finca per esbrinar d'on ve un fum tan perillósament molest. Al mateix temps, la seua cosina menuda puja apressada les escales repetint el crit d'ajuda.

-Què pa...?

-Manel, corre! Avisa a ta mare, hi ha un incendi baix!Eixiu tots fora! És el forn, s'està cremant tot!

Les comes, més ràpides que el propi pensament, s'apoderen de la voluntat del jove. Primer posar tot ésser viu sa i estalvi; segon... Crits, advertències, explicacions, presses, incredulitat, llàgrimes... Després, acció, moviment!Tots fora!

Al carrer tots són poals d'aigua, plors i veïns engrescats en un objectiu: apagar un foc incontrolat. Finalment, passats els espants, la calma recobra part de la seua presència. Encara sort de nosaltres, mortals de la Terra!